

WOJEWODA MAZOWIECKI

WNP-I.4131.62.2019.RM

Warszawa, 25 kwietnia 2019 r.

Urząd Gminy i Miasta
Grójec

1308.19.DKS

Wpłynęło dn. 30-04-2019

Przyjęto przez:
Monika Stelmach

PR/GP

Rada Miejska w Grójcu
ul. Józefa Piłsudskiego 47
05 - 600 Grójec

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr VI/51/19 Rady Miejskiej w Grójcu z 25 marca 2019 r. „w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej przy ul. Józefa Piłsudskiego 59f”.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Grójcu, na sesji w dniu 25 marca 2019 r., podjęła uchwałę Nr VI/51/19 „w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej przy ul. Józefa Piłsudskiego 59f”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 7 ust. 4 i art. 8 ustawy z 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 3 ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, określa ona zasady oraz procedury przygotowania i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, a także standardy ich lokalizacji i realizacji z zastrzeżeniem, iż w zakresie przez nią nieuregulowanym stosuje się przepisy ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.).

Stosując wykładnię funkcjonalną ww. przepisów zważyć należy, iż wynikają z niej dwa podstawowe cele. Pierwszym z nich jest ograniczenie barier administracyjnoprawnych w zakresie budowy mieszkań dla grup społecznych o umiarkowanych dochodach, drugim zaś likwidacja deficytów jakościowych mieszkań, w kontekście ich niskiego stanu technicznego, niedostatecznego wyposażenia w instalacje oraz w związku z ich przeludnieniem, a także likwidacja deficytów jakości samych zespołów zabudowy, w kontekście braku odpowiednio dostosowanej obsługi komunikacyjnej, w tym dostępu do transportu publicznego, brak dostępu do niezbędnych usług, w tym usług społecznych, w tym terenów rekreacyjnych (*quod vide* uzasadnienie do projektu ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, druk nr 2667 z 26 czerwca 2018 r., str. 1)

Biorąc pod uwagę przepisy samej ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących oraz mając na uwadze kierunki wykładni celowościowej i funkcjonalnej należy wziąć pod uwagę, iż przepisy te nie mogą być interpretowane i stosowane w takim kierunku, który w efekcie finalnym prowadzić ma z jednej strony do nakładania na inwestora obowiązków administracyjnoprawnych niewynikających w sposób jednoznaczny z przepisów prawa, a które mogą stanowić barierę w zakresie prowadzenia inwestycji mieszkaniowych przeznaczonych dla osób o przeciętnych i niższych dochodach, z drugiej zaś do powstawania inwestycji mieszkaniowych o niskim stanie technicznym, niedostatecznym wyposażeniu **lub nadmiernym zagęszczeniu ludności**, a także powstawania zespołów zabudowy bez odpowiedniej obsługi komunikacyjnej, w tym bez dostępu do transportu publicznego, oraz bez dostępu do niezbędnych usług, w tym usług społecznych obejmujących tereny rekreacyjne (tak: komentarz do art. 1 Specustawy mieszkaniowej, red. Jakubowski 2019, wyd. 1/A. Jakubowski, publ. Legalis).

Mając na uwadze wykładnię celowościową i funkcjonalną, oraz biorąc pod uwagę przepis art. 17 ust. 9 ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, który określa szczegółowe standardy lokalizacji i realizacji inwestycji mieszkaniowych jako: „9. *Planowaną liczbę mieszkańców ustala się jako iloraz powierzchni użytkowej mieszkań i wskaźnika wynoszącego 28 m².*”. Powyższe oznacza, że ustawodawca założył, iż powierzchnia użytkowa mieszkania przypadająca na 1 mieszkańca wyniesie 28 m². Tymczasem zgodnie z § 3 pkt 1 uchwały minimalna powierzchnia użytkowa mieszkań określona została na poziomie 27,24 m².

Biorąc pod uwagę zapisy § 3 pkt 1 uchwały to stwierdzić należy, iż nie realizuje ona celu ustawy, związanego z problemem nadmiernego zagęszczenia ludności, albowiem minimalna powierzchnia użytkowa w inwestycji mieszkaniowej powinna zostać zaplanowana z uwzględnieniem, że iloraz tej powierzchni i wskaźnika wynoszącego 28 m² stanowi planowaną liczbę mieszkańców. Ponadto mając na uwadze zapisy art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, z których jednoznacznie wynika, iż minimalna powierzchnia użytkowa mieszkań stanowi obowiązującą treść uchwały lokalizacyjnej naruszenie powyższe należy kwalifikować jako istotne.

Organ nadzoru wskazuje, że w art. 8 ust. 1 ustawy z o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, określono w sposób szczegółowy **elementy uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej**, o której mowa w art. 7 ust. 4. Wymagania określone w przepisie art. 8 ust. 1 w sposób ścisły korespondują z art. 7 ust. 7, regulującym składniki wniosku, jaki inwestor zobowiązany jest złożyć do właściwej miejscowo rady gminy w przypadku zamiaru realizacji inwestycji mieszkaniowej. Zestawienie obu przepisów wskazuje, iż wymogi co do zawartości uchwały pod względem treściowym odpowiadają, co do zasady, elementom wniosku.

Uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej określa bowiem m.in.:

- granice terenu objętego inwestycją mieszkaniową (art. 8 ust. 1 pkt 2); wymóg ten skorelowany został z wymaganiami wniosku o ustalenie lokalizacji zawartym w art. 7 ust. 7 pkt 1, zgodnie z którym wnioskodawca jest zobowiązany określić granice terenu objętego wnioskiem, przedstawione na kopii mapy zasadniczej lub w przypadku jej braku – na kopii mapy ewidencyjnej, przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmującej teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:1000 lub większej;
- wskazanie nieruchomości, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli została założona, na których mają być zlokalizowane obiekty objęte inwestycją mieszkaniową (art. 8

ust. 1 pkt 9); wymóg ten skorelowany został z wymaganiami wniosku o ustalenie lokalizacji zawartym w art. 7 ust. 7 pkt 8, zgodnie z którym wnioskodawca jest zobowiązany do wskazania nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli została założona, na której mają być zlokalizowane obiekty objęte inwestycją mieszkaniową;

- charakterystykę inwestycji mieszkaniowej, obejmującą określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, przedstawioną zarówno w formie opisowej, jak i graficznej (art. 8 ust. 1 pkt 8 lit. b); wymóg ten skorelowany został z przepisem art. 7 ust. 7 pkt 7 lit. b ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, zgodnie z którym wnioskodawca jest zobowiązany przedstawić „7) *charakterystykę inwestycji mieszkaniowej, obejmującą określenie: (...) b) planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej.*”

Skoro zatem treść normatywna uchwały lokalizacyjnej jest zbieżna z elementami złożonego wniosku inwestora to wszelkie odpowiedniki elementów graficznych takiego wniosku winny zostać wskazane na załączniku graficznym do uchwały, który powinien obejmować nie tylko teren inwestycji, ale również ewentualny obszar oddziaływania inwestycji. W załączniku graficznym należy również przedstawić planowany sposób zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych.

Tymczasem podejmując przedmiotową uchwałę w § 9 uchwały zawarto ustalenia w brzmieniu: „**Inwestycja obejmuje działkę położoną w obrębie geodezyjnym 0001 Grójec o numerze – 1748/2 – księga wieczysta RA 1G00019389/0**”, podczas gdy z ustaleń załącznika numer 1 do uchwały, do którego odwołuje się również § 2 uchwały w brzmieniu „*Granice terenu objętego inwestycją określa załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.*” **wynika, iż teren inwestycji stanowi działka oznaczona numerem ewidencyjnym 1784/2.**

Powyższe oznacza sprzeczność pomiędzy ustaleniami § 9 a § 2 uchwały oraz załącznikiem graficznym stanowiącym załącznik numer 1 do uchwały, co w konsekwencji oznacza, iż uchwała nie spełnienia wymagań co do jednoznacznego określenia terenu inwestycji.

W tym miejscu organ nadzoru podkreśla, że *wskazanie nieruchomości* według ustawodawcy polegać ma na jednoznacznym określeniu odpowiednich oznaczeń według katastru nieruchomości oraz numeru księgi wieczystej, o ile taka księga została założona. Pojęcie *katastru nieruchomości* zostało, na potrzeby przedmiotowej uchwały zdefiniowane w ramach art. 2 pkt 4 zgodnie z którym pojęcie to **określa ewidencję gruntów i budynków w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy z 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne** (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 z późn. zm.).

Zestawiając powyższe przepisy uchwała lokalizacyjna winna jednoznacznie wskazywać nieruchomość w oparciu o system informacyjny zapewniający gromadzenie, aktualizację oraz udostępnianie, w sposób jednolity dla kraju, informacji o gruntach, budynkach i lokalach, ich właścicielach oraz o innych podmiotach władających lub gospodarujących tymi gruntami, budynkami lub lokalami.

Stosownie do wymogów § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2019 r. poz. 393) jednostkami powierzchniowymi podziału kraju dla celów ewidencji są ewidencyjna: jednostka, obręb i działka, przy czym zgodnie z:

- § 6 ust. 1 i 3 ww. rozporządzenia, jednostkę ewidencyjną stanowi obszar gruntów położonych w granicach administracyjnych gminy, a w przypadku gdy w skład gminy wchodzi miejscowość o statusie miasta - również w granicach administracyjnych miasta, określoną za pomocą nazwy

własnej oraz identyfikatora krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju, prowadzonego na podstawie przepisów o statystyce publicznej;

- § 7 ust. 1 ww. rozporządzenia, jednostkę ewidencyjną dzieli się na obręby ewidencyjne;
- § 7 ust. 7 ww. rozporządzenia obręb ewidencyjny w danej jednostce jest określony przez jego nazwę i numer lub wyłącznie przez numer;
- § 9 ust. 1 ww. rozporządzenia, działkę ewidencyjną stanowi ciągły obszar gruntu, położony w granicach jednego obrębu, jednorodny pod względem prawnym, wydzielony z otoczenia za pomocą linii granicznych.

Prawidłowe oznaczenie nieruchomości objętej lokalizacją winno zatem precyzyjnie określać numer: działki, obrębu oraz jednostki ewidencyjnej. Błędne oznaczenie nieruchomości będącej przedmiotem uchwały lokalizacyjnej uniemożliwia wykonanie ww. uchwały.

Podobnie traktować należy brak określenia w załączniku graficznym do uchwały lokalizacyjnej charakterystyki inwestycji mieszkaniowej, obejmującej określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, o której mowa w 8 ust. 1 pkt 8 lit. b, w związku z art. 7 ust. 7 pkt 7 lit. b ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących. **Tymczasem załącznik graficzny do samej uchwały zawiera jedynie granice terenu objętego inwestycją (notabene sprzeczną z ustaleniami części tekstowej uchwały), a zatem nie spełnia wymagań określonych w przywołanych powyżej przepisach.**

Co prawda ustawodawca nie sprecyzował szczegółowych wymagań co do zawartości planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, **jednakże w przedmiotowej uchwale brak jakichkolwiek elementów przedstawiających planowane zagospodarowanie i zabudowę.**

Biorąc pod uwagę charakter prawny załącznika do uchwały lokalizacyjnej, graficznym przedstawieniem planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu z całą pewnością będzie mapa przedstawiająca projekt zagospodarowania działki lub terenu, na której w formie graficznej zostaną dokładnie określone parametry inwestycji (tak, analogicznie do decyzji o warunkach zabudowy zob. wyrok WSA w Poznaniu z 30 maja 2018 r., w sprawie sygn. akt II SA/Po 130/18, publ. Legalis), przy czym co warto zauważyć forma części graficznej charakterystyki inwestycji na tym etapie nie jest prawnie określona, wobec czego inwestor ma swobodę w jej określeniu (tak: zob. wyrok WSA w Warszawie z 17 grudnia 2015 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1354/15, publ. Legalis).

Należy także zauważyć, iż projekt zagospodarowania działki lub terenu, sporządzony zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1935), sporządza się na kolejnym etapie inwestycji a więc przy ubieganiu się o pozwolenie na budowę. Powyższe oznacza, że takim projektem można się posłużyć, choć prawnie dopuszczalne jest przedstawienie w formie graficznej planowanego zamierzenia inwestycyjnego w dowolnej formie, która spełniać będzie warunki wynikające z art. 8 ust. 1 pkt 8 lit. b ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.

Ponadto skoro planowany sposób zagospodarowania terenu oraz charakterystyka zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych, przedstawiona w formie graficznej jest wymaganym obligatoryjnie elementem samego wniosku o ustalenie lokalizacji, to przyjmując co do zasady należy, iż załącznik taki spełniający ww. kryteria winien stać się załącznikiem do uchwały lokalizacyjnej, czego w przedmiotowej sprawie

nie uczyniono. Powyższe braki eliminują wykorzystanie ww. uchwały lokalizacyjnej przy udzielaniu pozwolenia na budowę, stanowią bowiem o istotnym naruszeniu prawa.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. **Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał** (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: *„Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzenia nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny.

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. **Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał**, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izbom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”*

Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej **mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa**. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z **zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań** (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer 54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że „na organy władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138).”.

W kontekście powyższych rozważań wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia ustaleń z istotnym naruszeniem prawa, tj. doszło do istotnego naruszenia:

- art. 8 ust. 1 pkt 3, w związku z art. 17 ust. 9 ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, poprzez przyjęcie minimalnej powierzchni użytkowej mieszkania mniejszej niż 28 m²;
- art. 8 ust. 1 pkt 2 i 9, w związku z art. 7 ust. 7 pkt 1 i 9 ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, poprzez brak jednoznacznego określenia nieruchomości objętej lokalizacją;
- art. 8 ust. 1 pkt 8 lit. b, w związku z art. 7 ust. 7 pkt 7 lit. b ustawy o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, poprzez brak przedstawienia w formie graficznej charakterystyki planowanej inwestycji mieszkaniowej, obejmującej określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu, charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia projektowanych obiektów budowlanych.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań w nim przyjętych. Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu. Tymczasem ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania, które byłyby inne gdyby zastosowano obowiązujące przepisy.

Wziąwszy wszystkie okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr VI/51/19 Rady Miejskiej w Grójcu z 25 marca 2019 r. „w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej przy ul. Józefa Piłsudskiego 59f”, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipera